

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 12C/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116201692
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Slivenská
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2116201692.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, sudkyňou JUDr. Natáliou Slivenskou, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: L. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H., o zaplatenie 5.000 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 15,90 % ročne zo sumy 5.000 Eur od 15. 03. 2013 do zaplatenia, najviac však do výšky zmluvného úroku vo výške 5.077,79 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi sa p r i z n á v a náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojou žalobou zo dňa 15. 01. 2016, doručenou Okresnému súdu Trnava dňa 27. 01. 2016, domáhal zaplatenia sumy 5.000 Eur, úroku vo výške 293,74 Eur (nárok vznikol z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru), úroku z omeškania vo výške 4,53 Eur (nárok vznikol z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru), úroku vo výške 15,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5.000 Eur od 15. 03. 2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,00 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5.000 Eur a nezaplatených úrokov vo výške 293,74 Eur od 15. 03. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 25. 10. 2012 uzatvoril žalobca so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 20. 10. 2022. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, preto bol listom zo dňa 21. 02. 2013 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu uvedeného vo výzve. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému ku dňu predčasného splatenia (14. 03. 2013) predstavovala 5.366,23 Eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 5.000 Eur, úrokov vo výške 293,74 Eur (predstavujú dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatnenia; úroková sadzba 15,90 % ročne vyplýva zo zmluvy), úrokov z omeškania vo výške 4,53 Eur (každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne), poplatkov vo výške 67,96 Eur (za upomienky 15 Eur/každá a výzvu za predčasné splatenie úveru 30 Eur v zmysle sadzobníka poplatkov, prípadne poplatky za vedenie úverového účtu, ktoré si žalobca od žalovaného v súdnom konaní neuplatňuje) a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0 Eur. Žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby realizoval úhrady vo výške 0 Eur.

3. Okresný súd Trnava vydal dňa 13. 09. 2016 rozsudok, č. k. 16C/26/2016-35, ktorým žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením, č. k. 10Co/408/2016-54 zo dňa 28. 02. 2018, právoplatným dňa 13. 04. 2018, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Dňa 13. 08. 2018 vydal Okresný súd Trnava rozsudok, č. k. 16C/26/2016-71, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 Eur s úrokom z omeškania vo výške 4,53 Eur a úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5.000 eur od 15. 03. 2013 do zaplataenia (výrok I.), vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 88,92 % (výrok III.). Proti rozsudku v rozsahu zamietajúcej časti a v časti trov konania podal žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v celom rozsahu a žalobcovi priznal náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č. k. 10Co/130/2019-126 zo dňa 31. 03. 2020, bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej o zaplataenie úrokov 293,74 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 15. 03. 2013 do zaplataenia zmenený tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 293,74 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 15. 03. 2013 do zaplataenia a v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil (výrok I.). O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v prvom rozsahu (výrok II.) a žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (výrok III.). Proti rozsudku v rozsahu výroku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 15,90 % ročne zo sumy 5.000 Eur od 15. 03. 2013 do zaplataenia podal žalobca dovolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Trnava, č. k. 16C/26/2016-71 zo dňa 13. 08. 2018, zrušil v rozsahu výroku, ktorým Okresný súd Trnava žalobu zamietol v časti nároku na zmluvný úrok vo výške 15,90 % ročne zo sumy 5.000 Eur od 15. 03. 2013 do zaplataenia a rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/130/2019 zo dňa 31. 03. 2020, zrušil v rozsahu výroku, ktorým Krajský súd v Trnave potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 15,90 % ročne zo sumy 5.000 Eur od 15. 03. 2013 do zaplataenia a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, č. k. 7Cdo/186/2020-166 zo dňa 25. 11. 2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 31. marca 2020, sp. zn. 10Co/130/2019, a rozsudok Okresného súdu Trnava z 13. augusta 2018, č. k. 16C/26/2016-71, v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

8. Podľa § 455 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

9. Podľa § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení vyššie uvedeného uznesenia uviedol, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Nesprávny je preto záver odvolacieho súdu, že žalobca nemá nárok na úroky z úveru aj po termíne predčasnej splatnosti, pretože si to účastníci výslovne nedohodli v zmluve, resp. uvedené neobsahujú všeobecné obchodné podmienky žalobcu. Úrok z úveru a úrok z omeškania sú dva odlišné inštitúty, ktoré je potrebné dôsledne odlišovať a nemožno ich zamieňať. Po zosplatnení úveru teda z nesplatennej istiny ďalej beží úrok z úveru (ako odmena za poskytnuté finančné prostriedky, ktoré dlžník v dohodnutej dobe nevrátil) až do ich vrátenia a v prípade omeškania dlžníka beží zároveň taktiež úrok z omeškania (ako sankcia za omeškanie s úhradou peňažného záväzku).

11. Podľa § 297 písm. b) CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 Eur.

12. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, pričom pojednával v neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadal, súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti, a v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadal.

13. Súd doplnil dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č. k. 10Co/130/2019-126 zo dňa 31. 03. 2020, dovolaním žalobcu, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 7Cdo/186/2020-166 zo dňa 25. 11. 2020, podaním žalobcu zo dňa 22. 02. 2021, amortizačnou tabuľkou, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

14. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 25. 10. 2012 úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 5.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 120. splátkach po 83,99 Eur mesačne, vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola splatná dňa 20. 11. 2012 a posledná dňa 20. 10. 2022. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 15,90 % ročne, RPMN bola 18,12 %, priemerná RPMN bola 19,08 %, poplatok za správu úveru vo výške 1,99 Eur mesačne. Celková čiastka, ktorú musel žalovaný zaplatiť, činila 10.317,60 Eur (120 x 83,99 Eur + 120 x 1,99 Eur). Žalovaný na zmluvu nič neplnil.

15. Poslednou upomienkou pred výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 27. 12. 2012 žalobca oznámil žalovanému, že v zmluvne dohodnutom termíne neuhradil splátky úveru vo výške 150,91 Eur. Žalobca požiadal žalovaného o zaplatenie všetkých omeškaných splátok v lehote 10 dní pod následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

16. Z výzvy za predčasné splatenie úveru zo dňa 21. 02. 2013 vyplýva, že žalobca opakovane upozornil žalovaného na nesplnenie podmienok úverovej zmluvy zo dňa 25. 10. 2012, na základe čoho žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru, čím žalovanému vznikla povinnosť jednorazovo uhradiť žalobcovi sumu 5.285,82 Eur a 30 Eur za výzvu, teda žalovaný bol požiadaný o úhradu dlhu v celkovej výške 5.315,82 Eur s príslušenstvom, najneskôr do 15. 03. 2013.

17. Z amortizačnej tabuľky vyplýva, že celková výška dohodnutého zmluvného úroku predstavovala 5.077,79 Eur.

18. Podľa § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

20. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

21. Podľa § 52 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

23. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

25. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

26. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

27. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a uzavrel, že nie je opodstatnené nariaďovať ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity strán sporu, keďže skutkový stav, na základe ktorého súd rozhoduje v sporovom konaní ovládanom zásadou kontradiktórnosti, má byť výsledkom dôkaznej aktivity a snahy strán sporu, ktorí majú hlavnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu a preukázanie svojich tvrdení a aktivita súdu v rámci dokazovania sa obmedzuje na rozhodovanie, ktoré zo stranami označených dôkazov vykoná, a preto súd vo veci rozhodol.

29. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/43/2020 z 18. 11. 2020, podľa ktorého „Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/405/2017).“.

30. Uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže právny predchodca žalobcu ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Zmluvný vzťah účastníkov založený na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere spadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by aplikáciu Zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali.

31. Vzhľadom na závery rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 10Co/130/2019-126 zo dňa 31. 03. 2020, a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 7Cdo/186/2020-166 zo dňa 25. 11. 2020, predmetom konania zostalo zaplatenie úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 5.000 Eur od 15. 03. 2013 do zaplatenia.

32. Súd v danom prípade dospel k záveru, že zostávajúci nárok uplatnený žalobcom je dôvodný iba čiastočne.

33. Žalobca si zmluvný úrok uplatňuje aj po zosplatnení úveru, t. j. po dátume 14. 03. 2013. Otázku nároku veriteľa na zaplatenie zmluvného úroku po zosplatnení riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v odôvodnení rozsudku, sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16. 06. 2020 uviedol, že: Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

34. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do konečného zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi prináleží úrok z istiny aj po zosplatnení, avšak limitovaný vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. 7Cdo 118/2019 zo dňa 26. 08. 2020.

35. V súdenom prípade pri uzatvorení zmluvy o úvere sa žalovaný zaviazal pri riadnom splácaní úveru do konečnej splatnosti úveru (20. 10. 2022) zaplatiť úrok vo výške 15,90 % ročne. Súd tak uvedený zmluvný úrok vyplývajúci z uzavretej zmluvy priznal aj po zosplatnení, avšak jeho výšku limitoval hornou hranicou vyplývajúcou zo zmluvy, zistenou z amortizačnej tabuľky. Žalovaný na predmetnú zmluvu nič neplnil. Celková suma, ktorú mal za poskytnutý úver žalovaný zaplatiť, bola 10.317,60 Eur, celkový zmluvný úrok z nej predstavoval sumu 5.077,79 Eur. Keďže žalovaný doposiaľ neplnil ani na zmluvný úrok, na ktorom sa strany zmluvou zaviazali, žalobca má nárok na túto maximálnu sumu zmluvného úroku.

36. Súd preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvne dohodnutý úrok vo výške 15,90 % ročne z dlžnej istiny odo dňa nasledujúceho po predčasnom zosplatnení, t. j. od 15. 03. 2013 do zaplatenia, avšak maximálne do výšky 5.077,79 Eur, ktorá suma zároveň predstavuje doposiaľ neuhradený zmluvný úrok dohodnutý, t. zn. hornú hranicu zmluvného úroku.

37. Vo zvyšnej časti uplatneného zmluvného úroku súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, a to s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko žalobca nemá nárok na úrok po konečnej splatnosti úveru vyplývajúci zo zmluvy.

38. Podľa § 251 ods. 1 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

41. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej. Žalobca bol v konaní (v odvolacom, aj dovolacom) plne úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

44. Súd podľa § 257 CSP výnimočne neprizná úspešnej strane náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Predpokladom výnimočného použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípad hodný osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za úspech v konaní. Je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiadúcej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia individuálnych okolností konkrétnej veci. Týmito okolnosťami môžu byť dôvody osobné, majetkové a sociálne pomery strán sporu, dôvody uplatnenia nároku na súde, či postup strany v konaní.

45. Nakoľko súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mohol výnimočne postupovať v zmysle § 257 CSP, a nepriznať náhradu trov konania žalobcovi, pričom ani žalovaný takéto dôvody neuviedol, rozhodol súd o trovách konania tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.